

bestod uti kulörta papperslampor med den nya Påfvens vapen: ett lejon och ett kastell. Dessa lampor ställdes tre à fyra i hvarje fenster, och gäfvö ett ganska dåligt sken ifrån sig. Framför några af de förnämares hus, såsom Prinsarnes och Cardinalernas, voro eldar upptända af tjärtunor och stickor, som brunno och smattrade långt in på natten. Dessa eldar voro på många ställen så starka, att lågorna kastades af vädret ända upp till andra våningen af husen, men folket, som ej är vant vid eldsvådor och således ej fruktar därför, ansåg det ingalunda farligt, utan i stället för ett nöje, att se elden flyga ikring öfver gatorna. De som af dessa lågor fingo sina kläder uppbrända, voro naturligtvis mindre belåtna, men de tordes ingenting säga i den allmänna glädjen.

Om, uti ett Valrike ett val någonsin gjort nöje, var det denna gång i Rom. Allt bidrog fördelaktigt för Pius, att göra hans utnämmande till en högtidsfest. Leos stränghet, och följaktligen hoppet om Pii mildhet — den förres död före Carnavalen, och förlusten, som mängden af Romarne derigenom gjorde; hoppet nu, att få allt detta ersatt genom Krönings-högtidligheterna och Påsken, som inom 14 dagar derefter följer, och hvars ceremonier ditläcka 1000 främ-